

1. Zarzut pierwszy, oparty na braku zasobów państwowych w rozumieniu art. 107 ust. 1 TFUE

W zarzucie pierwszym skarżące podnoszą, że Komisja błędnie uznała, iż w ramach przepływów finansowych regulowanych przez Gesetz für den Vorrang erneuerbarer Energien (niemiecką ustawę o uprzywilejowaniu energii odnawialnych, zwanych dalej „EEG”) wykorzystywane są „zasoby państwowe” w rozumieniu art. 107 ust. 1 TFUE:

- Komisja miała niesłusznie uznać, że przepływy finansowe regulowane przez ustawę EEG są zasilane z zasobów państwowych w rozumieniu art. 107 ust. 1 TFUE;
- dopłata EEG jest uiszczana jedynie przez podmioty prywatne; pobrane przychody nie mogą zaś zostać przypisane państwu; zarówno w przypadku samej dopłaty EEG, jak i jej obniżenia w przypadku odbiorców energochłonnych nie jest spełniony warunek stałej kontroli ze strony państwa i, co za tym idzie, rzeczywistej możliwości interwencji ze strony władz;
- w każdym razie obniżenie opłaty EEG w przypadku odbiorców energochłonnych nie stanowi rezygnacji z przychodów, które normalnie powinny zostać uzyskane przez państwo: obniżenie tych dopłat jest jedynie wyrównywane za pomocą zasobów prywatnych, czyli opłaty, jaka jest pobierana od każdej kilowatogodziny energii elektrycznej dostarczonej nieuprzywilejowanemu odbiorcy prywatnemu; efektem tego ten system tzw. szczególnych dopłat wyrównawczych pozostaje bez wpływu na łączne przychody uzyskiwane z dopłaty EEG, lecz wywiera jedynie wpływ na to, w jaki sposób jego ciężar jest rozłożony pomiędzy poszczególne podmioty objęte systemem.

2. Zarzut drugi, oparty na braku korzyści selektywnej w rozumieniu art. 107 ust. 1 TFUE

W zarzucie drugim skarżące podnoszą, że – wbrew temu, co twierdzi Komisja – ten system tzw. szczególnych dopłat wyrównawczych nie przysparza żadnej korzyści selektywnej w rozumieniu art. 107 ust. 1 TFUE. Wprowadzenie rozróżnienia pomiędzy końcowymi odbiorcami energochłonnymi a takimi, którzy tacy nie są, mieści się w systemowej logice dopłat EEG i nie ma więc, a priori, selektywnego charakteru.

Skarga wniesiona w dniu 29 kwietnia 2014 r. – Schumacher Packaging przeciwko Komisji

(Sprawa T-265/14)

(2014/C 223/28)

Język postępowania: niemiecki

Strony

Strona skarżąca: Schumacher Packaging GmbH (Schwarzenberg, Niemcy) (przedstawiciele: H. Janssen i G. Engel, Rechtsanwälte)

Strona pozwana: Komisja Europejska

Żądania

Skarżąca wnosi do Sądu o:

- stwierdzenie nieważności decyzji Komisji Europejskiej z dnia 18 grudnia 2013 r. w przedmiocie postępowania w sprawie pomocy państwa SA.33995 (2013/C)(ex 2013/NN) – Niemcy, Wsparcie dla energii elektrycznej ze źródeł odnawialnych oraz zmniejszone dopłaty EEG dla odbiorców energochłonnych, C(2013) 4424 final;
- obciążenie strony pozwanej kosztami postępowania;

Zarzuty i główne argumenty

Na poparcie skargi strona skarżąca podnosi trzy zarzuty.

1. Zarzut pierwszy: naruszenie art. 107 ust. 1 TFUE:

- Skarżąca twierdzi, że zaskarżona decyzja narusza art. 107 ust. 1 TFUE ze względu na to, że przewidziane w Gesetz über den Vorrang erneuerbarer Energien (niemieckiej ustawie o uprzywilejowaniu energii odnawialnych, zwanych dalej: „EEG”) dopłaty EEG i szczególne wypłaty wyrównawcze nie stanowią przyznania zasobów państwowych czy też kontrolowanych przez państwo. Mające znaczenie dla kwalifikacji tych środków okoliczności faktyczne miały zdaniem strony skarżącej zostać ustalone w postępowaniu między Komisją a Republiką Federalną Niemiec. Zdaniem strony skarżącej rozwiane zostały wszelkie wątpliwości, które powinna była stwierdzić Komisja w postępowaniu prowadzonym na podstawie art. 108 ust. 2 TFUE i art. 4 ust. 4 rozporządzenia (WE) nr 659/1999 ustanawiającego szczegółowe zasady stosowania art. 93 traktatu WE ⁽¹⁾.

2. Zarzut drugi: naruszenie art. 108 ust. 1 TFUE i zasady pewności prawa
- Strona skarżąca podnosi w tym zakresie, że Komisja nie uwzględniła art. 108 ust. 1 TFUE i zasady pewności prawa ze względu na to, iż, weryfikując dokonaną na wstępnym etapie badania kwalifikację EEG jako pomocy, przeprowadziła postępowanie w przedmiocie nowej pomocy na podstawie art. 4 ust. 4 rozporządzenia nr 659/1999, zamiast postępowania w przedmiocie pomocy istniejącej na podstawie art. 17 i nast. rozporządzenia nr 659/1999. W tym względzie skarżąca podnosi w szczególności, że Komisja w decyzji z dnia 22 maja 2002 r. nie zakwalifikowała EEG 2000 jako pomocy w rozumieniu art. 107 ust. 1 TFUE ze względu na brak przeniesienia zasobów państwowych. Ich zdaniem zmiany, jakie zaszły pomiędzy EEG 2000 a EEG 2012, są pozbawione znaczenia w kontekście wydania przez Komisję decyzji z dnia 22 maja 2002 r. Komisja mogła podnieść kwestę zmiany interpretacji przepisów prawa w ramach postępowania przewidzianego w art. 108 ust. 1 TFUE, bez angażowania w to postępowanie skarżącej.
3. Zarzut trzeci: naruszenie art. 41 Karty Praw Podstawowych oraz prawa do bycia wysłuchanym
- Skarżąca podnosi również, że pozwana przyjęła zaskarżoną decyzję nie dając im możliwości zajęcia stanowiska w sprawie będącej jej przedmiotem.

⁽¹⁾ Rozporządzenie Rady (WE) nr 659/1999 z dnia 22 marca 1999 r. ustanawiające szczegółowe zasady stosowania art. 93 Traktatu WE (Dz.U. L 83, s. 1).

Skarga wniesiona w dniu 29 kwietnia 2014 r. – Grupa Azoty ATT Polymers przeciwko Komisji

(Sprawa T-270/14)

(2014/C 223/29)

Język postępowania: niemiecki

Strony

Strona skarżąca: Grupa Azoty ATT Polymers (Guben, Niemcy) (przedstawiciele: H. Janssen i S. Kobes, Rechtsanwälte)

Strona pozwana: Komisja Europejska

Żądania

Skarżąca wnosi do Sądu o:

- stwierdzenie nieważności decyzji Komisji Europejskiej z dnia 18 grudnia 2013 r. w przedmiocie postępowania w sprawie pomocy państwa SA.33995 (2013/C)(ex 2013/NN) – Niemcy, Wsparcie dla energii elektrycznej ze źródeł odnawialnych oraz zmniejszone dopłaty EEG dla odbiorców energochłonnych, C(2013) 4424 final;
- obciążenie strony pozwanej kosztami postępowania;

Zarzuty i główne argumenty

Na poparcie skargi strona skarżąca podnosi trzy zarzuty.

1. Zarzut pierwszy: naruszenie art. 107 ust. 1 TFUE:

- Skarżąca twierdzi, że zaskarżona decyzja narusza art. 107 ust. 1 TFUE ze względu na to, że przewidziane w Gesetz über den Vorrang erneuerbarer Energien (niemieckiej ustawie o uprzywilejowaniu energii odnawialnych, zwanych dalej: „EEG”) dopłaty EEG i szczególne wypłaty wyrównawcze nie stanowią przyznania zasobów państwowych czy też kontrolowanych przez państwo. Mające znaczenie dla kwalifikacji tych środków okoliczności faktyczne miały zdaniem strony skarżącej zostać ustalone w postępowaniu między Komisją a Republiką Federalną Niemiec. Zdaniem strony skarżącej rozwiane zostały wszelkie wątpliwości, które powinna była stwierdzić Komisja w postępowaniu prowadzonym na podstawie art. 108 ust. 2 TFUE i art. 4 ust. 4 rozporządzenia (WE) nr 659/1999 ustanawiającego szczegółowe zasady stosowania art. 93 traktatu WE ⁽¹⁾.